

pozabil na večnega zdravnika. Saj je pogosto iskal pri Njem polajšanja in tolažbe. Zvest služabnik v življenju, dober do revežev in potrebnih gotovo uživa že plačilo v nebesih. Bil pa je rajni dolgoletni zvest naročnik »Slov. gospodarja«. Vsako številko je komaj dočakal. Bil je tudi ustanovni član naše gasilske čete, ki ga je tudi spremila na zadnji poti. V slovo mu je četni trobentač zatrobil zadni turobni: »Na pomoč!«. Padale so grude mokre prsti na njegovo krsto, a številni pogrebci smo se žalostni vračali od pogreba zavedajoč se, da tudi nas čaka ista pot. Spavaj sladko, dragi Jože, med tistimi, ki si jim skopal zadnje domove! Preostalim domačim naše iskreno sožalje!

Poljčane. Dne 23. marca smo spremili k večnemu počitku Ignaca Zorka, posestnika v Lušečki vasi. Obilna udeležba pri pogrebu je pokazala, kaj nam je rajni bil. Kdor ga je videl močnega in zdravega poleg hiše stati in prijazno pozdravljati, ga je moral nehote vzljubiti. In kdor je spoznal njegov značaj, neomajen, neklonljiv, ga je moral spoštovati. Kakor je bil sam, tako je tudi znal vzgojiti svoje otroke. Zapustil je pet sinov, krščansko vzgojenih in slovensko zavednih. Vsi delujejo kot delavni člani v naših društvih. Izmed treh hčera je ena usmiljena sestra. Cerkev in dom sta tečaja, okoli katerih se je gibalo življenje rajnega, ta dva tečaja pa je znal tudi življenjsko združiti pri vzgoji svojih otrok. V hiši je bil za križem najbolj viden krščanski časopis. Poleg svojih stanovskih dolžnosti je našel tudi časa, da je obračal svoje zmožnosti v korist občestva. Dolga leta je bil župan bivše lušečke občine. Bil je med ustanovitelji konzumnega društva in posojilnice, ki sta rešila v tistem času našega delovnega človeka. To njegovo delo in značaj je našel priznanje pri vseh, to je pokazal njegov pogreb. Od hiše se je v imenu krajevnih organizacij JRZ poslovil g. Kitak iz Studenice. Ob grobu pa je spregovoril župan in predsednik JRZ g. Anton Detiček in čustva člana Prosvetnega društva ob taki izgubi je tolmačil predsednik in občinski odbornik g. Ignac Pihlar. Kakor smo občutili veliko vrzel s smrtjo, tako nas pa tolaži misel, da na njegovo mesto stopajo njegovi vrli sinovi. Vdovi in otrokom naše sočutje. Rajnemu svetila večna luč!

Hlev mora biti prost kuge!

Pri okuženem otelečenju in nalezljivim nožnim katarjem uporabite prepričevalno od živino-zdravnikov priporočen »Bissulin«. Dobi se samo na odredbo živinozdravnika. Drži trajno, brez duha, nerazdražljiv. Najmanjši tovarniški zavitek 25 obvezil. Izdelovatelj: H. Trommsdorf Chem. Fabrik Aachen. Zastopnik: »Lykos«, Mr. K. Vouk, Zagreb, Jurjevska ulica 8.

Sv. Rupert nad Laškimi. Dne 22. marca je v Mali brezi umrla vdova Ana Štarkel-Langerjeva, kateri je manjkalo samo dva dni do izpolnitvega 93. leta starosti. Bila je gotovo najstarejša ženska daleč naokoli. Bila je že več let velika sirota: brez posebne bolezni je hiralala, največ vsled pomanjkanja, najbolj podobna neboljjen-

mu otročičku, popolnoma navezana na strežbo svojih domačih; spomin jo je tako zapuščal, da ni več poznala lastne hečre, ki ji je vedno stregla, da kmalu po jedi ni vedela, ali je kaj užila, da se ni več mogla domisliti dogodkov svojega življenja. Sedaj jo je Bog rešil trpljenja, katero je s pravo krščansko potrpežljivostjo prenašala. Dobra mati, počivaj v miru!

Kapele pri Brežicah. V cvetu svojega življenja nas je za vedno zapustil vrl mladenič Miha Molan. Žalost je stisnila naša srca, ko smo te spremljali na tvoji zadnji poti. Tako nepričakovano si nas zapustil radi nesreče, da skoraj verjeti ne moremo, da te ne bo več med nami. Mnogoštevilno so se zbrali prijatelji in tovariši gospodarskega tečaja in vsi, ki so te ljubili, ob tvojem grobu. Dragi Miha, komaj 21 pomladi si doživel, pa si že odhitel pred nami tja, kjer je večna spomlad. Staršem in bratom naše iskreno sožalje!

Prevalje. Stanovanjska hiša je pogorela do tal Mariji Konečnik, posestnici na Lomu pri Mežici. Pred tremi leti je isti udarila strela v hlev ter je tudi ubila par volov. Z nesrečno gospodinjjo sočustvuje vsa okolica. — S 1. aprilom t. l. se je preselil sedež sreza dravogradskega iz Prevalj v Dravograd. Po plebiscitu se je najprej preselil iz Velikovca začasno v Guštanj, nato v Prevalje. Sedaj pa je našel končno ta koroški begunec svoj sedež v Dravogradu. — V nedeljo 4. aprila se je vršil občni zbor Rudarske zajednice na Lešah. Razsvetlilo se je vprašanje, kdo je pravi lastnik Rudarske zajednice, ali rudarji na Lešah, ali tisti mož, ki se široko-usti in pravi: »Jaz sem Rudarska zajednica.«

Marenberg. Župnijska cerkev sv. Mihaela v Marenbergu dobi nove bronaste zvonove iz Strojnih tovarn in livarn v Ljubljani. V župniji, ki ima pet cerkva, ki so večinoma vse velike in imajo tri že nove zvonove, ni lahko naročiti nove zvonove, zlasti čisto bronaste. Za časa g. dekana Hecla leta 1906 so bili za marenberško župnijsko cerkev naročeni novi zvo-

novi pri zvonolivarni Samassa v Ljubljani; vršili so svojo službo samo deset let, do leta 1916. Zvonilo ni bilo ravno težko, a glasovi so bili krasni. Upati je, da bo tudi sedaj tako! — Pri Sv. Jerneju je bil letos po 13 letih zopet postavljen božji grob in so se ljudje veselili vstajenja na Veliko noč, a je vreme to preprečilo. Na oni strani meje je mnogo Slovencev, ki so imeli vselej prost prehod čez mejo, kadar je pri Sv. Jerneju sv. opravilo, a letos za Veliko noč je bilo to zabranjeno, pa ne od avstrijskih obmejnih organov, temveč od — naših! Na avstrijski strani hudo razsaja španska bolezen ali gripa, skoro je ni hiše, kjer ni bolnika, ponekod celo po več. Ker pa bolezen ne pozna države in carinske meje, torej ne potrebuje obmejne izkaznice, se lahko zgodi, da pride brez dovoljenja sem, razen če pristojni činitelji tega ne preprečijo. Tudi g. župnik dr. Friderik Krenn pri Sv. Lovrencu nad Ivnikom je bolan in se je moral blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto deloma izvršiti od naše strani, seveda v velikem snežnem metežu. Lepo je slišati, kako Nemci molijo: glasno in počasi. Naj bi se naši ljudje tega učili!

Sv. Peter pri Mariboru. Mnogo se govori o cesti skozi Metavo. Če se bo gradila ta cesta, bi bilo najboljšje, da bi tako-le tekla: Od gostilne

uzdanci, zaradi katerih je župnik marsikako noč v molitvi prebdel, so se spreobrnili in si odslej resno prizadevali, da bi s pobožnim življenjem popravili prejšnje pohujšanje. Nihče tega ni bil bolj vesel kakor župnik Francišek Smolej, dobri pastir šmarskih duš.

* * *

Četrto ure pod Dobrovljami je stala na gričku lesena hišica, vsa ovita v bršljanom. Čeprav je bila še kar prostorna, ni prebival nihče v nji kakor vdova Cenca, sestra Gašparja Petrača. Njen rajni mož je bil grofov gozdar in je pred sedmimi leti umrl. Zapustil ji je lepo premoženje. Otrok nista imela in tako se ji je prav dobro godilo, kajti tudi od grofa je dobivala nekaj pokojnine.

Ko se je po moževi smrti vrnila v domače Dobrovlje, si je kupila to hišico na gričku in jo vso prenovila.

Bila pa je čudna ženska. Čeprav ji je bilo že sedem in šestdeset let, ni imela ne enega sivega lasu in tudi obraz je še pričal, da je bila nekdanj lepa. Imela je oster, pa nemiren pogled. Hodila ni nikoli drugače, kakor da se ji na vso silo mudi. Ker pa je imela kratko sapo, je morala svoj bezgljajoči korak večkrat ustaviti in si počiti; tedaj pa je jecala kakor otrok.

Prav zelo je bila na čejo. V hišici se je moralo vse svetiti. Brisala, pomivala in pometala je vsak

dan, predevala skleda in ponovce in se ogledovala v njihovem sijaju, kakor da je vsak dan velika noč.

Razen grofovega jagra, svojega nekdanjega rejenca, nikogar ni spustila v hišo, kvečjemu še svojega brata Gašparja. Edini tovariš ji je bil sultan, velik, kosmat pes, ki ji je bil zvest varuh. Ljudi se je izogibala, kar je najbolj mogla. Le en sam krat je prišla v tednu v Dobrovlje, da si je kupila, kar ji je bilo treba, toda nikoli ni ostala dalj ko četrto ure.

Še bolj ko ljudi se je izogibala cerkve. V Dobrovljah ni bilo človeka, ki bi se bil spomnil, da je videl Cenco vseh teh sedem let, kar je bila zdaj tu med njimi, v cerkvi ali pri kaki procesiji.

Svojega brata Gašparja nikoli ni obiskala in tudi on je prišel le dva ali trikrat na leto, pa še tedaj je bila kratkih besed. Tem bolj se je mojster Gašpar začudil, ko je tik pred Božičem prišla beračica Urša s pošto, da ga sestra Cenca vabi in prosi, naj pride prej ko mogoče k nji. To je moralo že kaj posebne- ga biti.

Gašpar se je koj podal na pot, in še preden je minulo četrto ure, je že potrkal na Cencine duri. Na lopi je zarenčal pes in začel na moč lajati, Cenca se pa ni oglasila. Ko je drugič in tretjič zaropotal na durih, je pokukala skozi okence in dejala osorno: »Ah, ti si! Kaj pa hočeš?«

»Jaz?« se je močic začudil. »Jaz — nič! Ali me nisi klicala?«

(Dalje sledi.)

ki so bili na rokah in nogah povezani. To so najbrž tisti nesrečni španci, katere so rdeči mogočniki na španskem lanskega oktobra obsodili na smrt ter jih kar žive in zvezane pometali v morje. Po mnenju zdravnikov se je to zgodilo meseca oktobra lanskega leta.

Čevlje za 14 milijonov dolarjev

bodo podarili angleški kraljici za kronanje kanadski tovarnarji čevljev. Kraljici čevlji bodo vsi posuti z diamanti in rubini.

Ciganski kralj umrl

V varšavski bolnišnici je umrl na veliki četrtek ciganski kralj Matevž Kwiek. Na pogreb so prišla ciganska odposlanstva iz vse Poljske.